

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Monika Zawadzka

przy udziale prokuratora delegowanego do Departamentu do Spraw Wojskowych
Prokuratury Krajowej podporucznik Ingi Jasińskiej
w sprawie **C. C.**

oskarżonego z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 23 lipca 2024 r.,
apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 grudnia 2023 r.,
sygn. akt So. 7/21,

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

**2. zasądza od oskarżonego C. C. na rzecz Skarbu Państwa
opłatę za drugą instancję w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych) i
obciąża go wydatkami za postępowanie apelacyjne w kwocie 20 zł
(dwadzieścia złotych).**

Małgorzata Gierszon Wiesław Kozielewicz Andrzej Stępka

[PGW]

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 grudnia 2023 r., sygn. akt So 7/21, uznając, że **oskarżony C.C.** popełnił przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., polegające na tym, że będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym w Komendzie Portu Wojennego w Ś. na stanowisku Kierownika Sekcji Technicznego Utrzymania Nieruchomości, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od dnia 25 stycznia 2018 r. do dnia 29 września 2018 r. w Ś. nie dopełnił swoich obowiązków służbowych związanych z nadzorowaniem wykonania zamówienia publicznego na wykonanie usługi polegającej na przeprowadzeniu kontroli stanu technicznego budynków/obiektów budowlanych obejmującej swoim zakresem kontrolę pięcioletnią oraz kontrolę okresową roczną, o których mowa art. 62 ust 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w kompleksach wojskowych podlegających Komendzie Portu Wojennego w Ś. przez Wykonawcę - firmę Biuro [...] H. L. z siedzibą w G. w ten sposób, że w okresie trwania umowy nr [...] z dnia 29 marca 2018 r., w której został wyznaczony do bieżącej kontroli wykonania prac oraz ich odbioru w imieniu Zamawiającego, trwającej do dnia 29 września 2018 r., wbrew swoim obowiązkom na zajmowanym stanowisku służbowym i wynikających z powyższej umowy nie uczestniczył na bieżąco i nie nadzorował wykonania zaplanowanych przez Wykonawcę i zgłoszonych Zamawiającemu w przesłanych pisemnych harmonogramach czynności związanych z przeprowadzeniem kontroli okresowej pięcioletniej i rocznej stanu technicznego budynków i obiektów budowlanych, w tym obiektów hydrotechnicznych oraz kolejowych w kompleksach wojskowych na terenie Portu Wojennego w Ś. i Punktu Bazowania Okrętów w D., czym działał na szkodę interesu publicznego poprzez umożliwienie Wykonawcy ukrycia faktu, iż nie przeprowadził faktycznych kontroli i w konsekwencji nadesłania poświadczających nieprawdę protokołów kontrolnych, narażenie Komendy Portu Wojennego w Ś. na końcowy odbiór nie wykonanego zamówienia publicznego za kwotę 30.000 złotych oraz narażenie budynków i budowli, w tym obiektów hydrotechnicznych i kolejowych Portu Wojennego w Ś. oraz Punktu Bazowania

Okrętów w D. na dalsze użytkowanie bez ważnych przeglądów technicznych, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego C. C. na okres jednego roku próby; na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł w stosunku do niego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 zł; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa obciążających go kosztów sądowych, z wyjątkiem opłaty za pierwszą instancję, którą na podstawie art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu w kwocie 60 zł.

Od tego wyroku apelację złożył adwokat P.W. - obrońca oskarżonego C.C.. W apelacji **zarzucił** obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k., tj. miał zamiar nie dopełnienia swoich obowiązków służbowych związanych z nadzorowaniem wykonania zamówienia publicznego na wykonanie usługi polegającej na przeprowadzeniu kontroli stanu technicznego budynków/obiektów budowlanych w ramach kontroli 5-letniej, w ten sposób, że wbrew swoim obowiązkom na zajmowanym stanowisku służbowym i wynikających z umowy o wykonanie kontroli pięcioletniej i rocznej nie uczestniczył na bieżąco i nie nadzorował wykonania zaplanowanych przez Wykonawcę i zgłoszonych Zamawiającemu w przesłanych pisemnych harmonogramach czynności związanych z przeprowadzeniem kontroli okresowej pięcioletniej i rocznej, podczas gdy prawidłowa ocena wyników postępowania dowodowego nie daje podstaw do takiego wniosku, a w szczególności dowody w postaci:

1. wyjaśnień oskarżonego kmdr. ppor. rez. M.N., który wskazał, iż oskarżony C.C. nie miał obowiązku fizycznej obecności w miejscu wykonywania kontroli 5-letniej, taki obowiązek spoczywał wyłącznie na użytkownikach budynków/obiektów (k. 4191), nadto przed rozpoczęciem wykonywania umowy przez firmę H.L. oskarżony C.C. rozmawiał z nim i sygnalizował, iż nie może być obecny na miejscu kontroli bez szkody dla bieżącej pracy, a

- współoskarżony wyjaśnił, mu iż do jego obowiązków nie będzie należało uczestniczenie w kontroli fizycznie na miejscu (k. 4192),
2. wyjaśnień oskarżonego C.C., który wskazał, iż przed rozpoczęciem prac związanych z kontrolą pięcioletnią i roczną rozmawiał z przełożonym kmdr. ppor. rez. M.N., wskazał na brak możliwości obecności na miejscu kontroli bez szkody dla bieżącej pracy oraz uzyskanie stanowiska przełożonego, iż on sam ma zająć się pracą w sekcji, a do kontroli są wyznaczone osoby, natomiast jego czynności kontrolne będą polegać na pracy na dokumentach tj. protokołach z kontroli (k. 4191-4192),
 3. pisma z dnia 26 czerwca 2018 r. wraz z "obiegówką" (k. 4894 oraz k. 5552), z którego wynika, iż oskarżonemu C.C. nie przedłożono harmonogramu wejść pracowników firmy H.L., w terminach, w których miały odbyć się badania części podwodnych Komendy Portu Wojennego w Ś.,
 4. zeznań świadka kmdr. M.B. (k. 4294v - 4295), z których wynika, iż świadek będący Komendantem Portu Wojennego w Ś., nie miał wiedzy co do zakresu pojęcia bieżąca kontrola wykonanych prac użytego w umowie nr [...] z dnia 29 marca 2018 r., jak również nie był w stanie udzielić odpowiedzi na pytanie jak taka kontrola powinna być wykonywana,
- a w konsekwencji,
- . błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
5. przyjęcie, iż oskarżony C.C. popełnił przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk polegające na tym, że będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym w Komendzie Portu Wojennego w Ś. na stanowisku Kierownika Sekcji Technicznego Utrzymania Nieruchomości, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od dnia 25 stycznia 2018 r. do dnia 29 września 2018 r. w Ś. niedopełnienia swoich obowiązków służbowych związanych z nadzorowaniem wykonania zamówienia publicznego na wykonanie usługi polegającej na przeprowadzeniu kontroli stanu technicznego budynków/obiektów budowlanych obejmującej swoim zakresem kontrolę pięcioletnią oraz kontrolę

okresową roczną, o których mowa w art, 62 ust, 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w kompleksach wojskowych podlegających Komendzie Portu Wojennego w Świnoujściu przez Wykonawcę - firmę Biuro [...] H.L. z siedzibą w G. w ten sposób, że w okresie trwania umowy nr [...] z dnia 29 marca 2013 r., w której został wyznaczony do bieżącej kontroli wykonania prac oraz ich odbioru w imieniu Zamawiającego, trwającej do dnia 29 września 2018 r., wbrew swoim obowiązkom na zajmowanym stanowisku służbowym i wynikających z powyższej umowy nie uczestniczył na bieżąco i nie nadzorował wykonania, zaplanowanych przez Wykonawcę i zgłoszonych Zamawiającemu w przesłanych pisemnych harmonogramach czynności związanych z przeprowadzeniem kontroli okresowej pięcioletniej i rocznej stanu technicznego budynków i obiektów budowlanych, w tym obiektów hydrotechnicznych oraz kolejowych w kompleksach wojskowych na terenie Portu Wojennego w Ś. i Punktu Bazowania Okrętów w D. czym działał na szkodę interesu publicznego poprzez umożliwienie Wykonawcy ukrycia faktu, iż nie przeprowadził faktycznych kontroli i w konsekwencji nadesłania poświadczających nieprawdę protokołów kontrolnych, narażenie Komendy Portu Wojennego w Ś. na końcowy odbiór nie wykonanego zamówienia publicznego za kwotę 30.000,00 zł oraz narażenie budynków i budowli, w tym obiektów hydrotechnicznych i kolejowych Portu Wojennego w Ś. oraz Punktu Bazowania Okrętów w D. na dalsze użytkowanie bez ważnych przeglądów technicznych.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego cywila C.C. od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie,

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 lipca 2024 r. adwokat P.W. - obrońca oskarżonego cywila C.C., poparł apelację i wniósł o jej uwzględnienie, zaś prokurator

I.K. - prokurator delegowana do Departamentu do Spraw Wojskowych Prokuratury Krajowej wniosła o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy (por. k. 71 v. akt Sądu Najwyższego o sygn. akt I KA 4/24)

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Apelacja adwokata P.W. – obrońcy oskarżonego C.C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na konstrukcję tej apelacji, należy wskazać, iż z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mamy do czynienia wówczas gdy sąd popełni uchybienie podczas „przepisywania faktów” wypływających z dowodów uznanych za wiarygodne, gdyż stan faktyczny sprawy to przecież dokładne odwzorowanie wszystkich istotnych okoliczności wynikających z dowodów uznanych za wiarygodne. Sąd powinien dokonać tego odwzorowania według reguły 1:1, czyli dokładnie to, co wynika z dowodu uznanego za wiarygodny, powinno zostać ustalone przez przyjęte (ustalone) przez sąd jako zgodne z prawdą. Błąd popełniony podczas tego odwzorowania będzie błędem w ustaleniach faktycznych (por. H. Rajzman, Opracowanie skargi rewizyjnej, *Wojskowy Przegląd Prawniczy* 1954, nr 1, s. 33 – 34, M. Siewierski, Opracowanie skargi rewizyjnej w procesie karnym, *Palestra* 1958, nr 10 – 11, s. 12 – 13, J. Waszczyński, O podstawach rewizji według kodeksu postępowania karnego, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Łódzkiego* 1959, seria I, z. 14, s. 115, F. Prusak, Błędna ocena okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, *Biuletyn Prokuratury Generalnej* 1968, nr 5, s. 24 – 25, Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, t.2, s. 129, M. Mościcka – Podstawka, Relewantność uchybień sądu a sposób formułowania zarzutów odwoławczych, *Prokuratura i Prawo* 2024, nr 6, s. 10 – 12). Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć dwie postacie: 1) tzw. błąd „braku”, albo 2) tzw. błąd „dowolności”. Wskazuje się, iż w obu przypadkach skarżący powinien postawić ten zarzut wówczas, gdy nie kwestionuje prawidłowości przebiegu postępowania dowodowego odnośnie do budowania podstawy dowodowej orzeczenia, ani też dokonanej przez sąd oceny tych dowodów (por. D. Świecki, *Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz. Orzecznictwo*, Warszawa 2013, s. 174 – 186). Zatem w niniejszej sprawie zarzutem apelacyjnym podlegającym rozpoznaniu jest zarzut

obraży przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Nie można podzielić podniesionego w apelacji zarzutu obraży art. 7 k.p.k., cyt. „poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że oskarżony C.C. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k., tj. miał zamiar nie dopełnienia swoich obowiązków służbowych związanych z nadzorowaniem wykonania zamówienia publicznego na wykonanie usługi polegającej na przeprowadzeniu kontroli stanu technicznego budynków/obiektów budowlanych w ramach kontroli pięcioletniej”. Prawidłowe jest ustalenie Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu, że do sprawowania bieżącej kontroli wykonywanych prac ze strony zamawiającego wyznaczony został oskarżony C.C.. Z zawartego porozumienia wynika, że został on również wyznaczony koordynatorem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem i higieną pracy. Znajduje również oparcie w zgromadzonych dowodach, prawidłowo ocenionych przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu, ustalenie, że oskarżony C.C. uznał, iż wystarczającym jest, by powierzone mu obowiązki w zakresie bieżącej kontroli i nadzoru realizował poprzez analizę przedkładanych przez T. i H. L. protokołów. Założył, że jeśli będą jakiekolwiek nieprawidłowości w zakresie kontroli realizowanej przez tę firmę - zostanie o tym poinformowany. Oskarżony C.C. nie zapewnił sobie bieżącej informacji na temat tego, czy wykonawca w ogóle realizuje kontrolę pięcioletnią, w jakim czasie oraz w jaki sposób. Nie uczestniczył na miejscu w żadnym fragmencie tej kontroli. Uznał, że gdyby jeździł na miejsce to nie byłoby go w biurze, gdzie miał bardzo dużo pracy. Zasygnalizował wprawdzie przełożonemu kmdr. ppor. M.N. obciążenie obowiązkami, jednak ten, jak to wynika z jego wyjaśnień, którym Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, dał wiarę, uznał, że to właśnie oskarżony C. C. posiada najlepsze kompetencje, by należycie pilnować wykonania zadania. Należy podzielić stanowisko Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu odnośnie tego, iż oskarżony C.C. nie wywiązał się należycie z powierzonych mu obowiązków w zakresie sprawowania bieżącej kontroli wykonanych prac ze strony zamawiającego. Tej konstatacji nie zmienia, podniesiona w apelacji, kwestia związana z pismem z dnia 26 czerwca 2018 r., gdyż jak to słusznie ocenił Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu, cyt. „oskarżony i tak nie wykorzystywał dostępnej mu wiedzy dotyczącej bytności

T.L. na terenie administrowanym przez Komendę Portu Wojennego w Ś. (i Punktu Bazowania w D.).” Jak trafnie stwierdził Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu, cyt. „Jest oczywiście prawdą, że w biurze miał dostatecznie dużo obowiązków. Jednak istniały różne sposoby zainteresowania się realizacją umowy przez Biuro [...] H.L.. Oskarżony mógł uzyskiwać choćby telefoniczne informacje o faktycznych działaniach T.L.. Nie uznał jednak za stosowne czynić choćby podstawowych ustaleń, umożliwiających zorientowanie się czy w ogóle, a jeżeli tak - to kiedy i przez jaki czas oraz w jaki sposób T. . wykonywał czynności kontrolne w danym miejscu. Bieżąca kontrola z ramienia zamawiającego nie mogła ograniczać się do analizy przedkładanych przez T.L. dokumentów, które ze swej istoty miały wieńczyć jego czynności w obrębie danego obiektu. W ten bowiem sposób, gdyby tylko T.L. prawidłowo sporządził protokoły - jego mistyfikacji oskarżony C.C. nie byłby w stanie wykryć. „Bieżąca kontrola ze strony zamawiającego” stałaby się taką samą fikcją, jak sama „kontrola” w wykonaniu skazanego już T.L.. Dla zobrazowania możliwości wcześniejszego wykrycia fikcji w wykonaniu T.L. i Biura [...] H.L. warto sięgnąć do fragmentu zeznań świadka Z. W., który oprowadzał T. L. po obiektach „O.” i „B.”: „Do wewnątrz budynków nie wchodziliśmy. Ten pan tylko oglądał na zewnątrz te budynki/.../Nie miał żadnych przyrządów do pomiarów/.../ Pracuję w porcie 26 lat. Znam z doświadczenia zawodowego jak powinna wyglądać kontrola okresowa budynków. Należy wejść do budynku, przejrzeć pomieszczenia i sprawdzić ich stan techniczny. Ten pan tego nie robił. Więc nie wiem czy on wykonywał przegląd techniczny tych budynków jak ze mną chodził. On tylko oglądał te budynki z zewnątrz” (k. 2911v). Czas tej kontroli kilkudziesięciu obiektów wynosił około półtorej godziny. Podobnie na obiekcie „K.” (tam też „Ten pan nie wykonywał żadnych pomiarów tylko obejrzał budynki z zewnątrz. On coś notował w notesie ale nie wiem co” (k. 2911v). Faktem jest, że świadek nikomu nie zgłaszał swoich - niepokojących - spostrzeżeń. Nie miał wszakże takiego obowiązku. Natomiast faktem jest i to, że oskarżony C. C. nie uznał za stosowne w ramach „bieżącej kontroli” choćby telefonicznego skontaktowania się ze Z.W. (czy też innymi osobami asystującymi wykonawcy na innych obiektach), czy i jak przebiegała kontrola realizowana przez T.L..”

Bez znaczenia dla ustaleń co do odpowiedzialności karnej oskarżonego C.C. jest wiedza świadka kmdr. M.B. – Komendanta Portu Marynarki Wojennej w Ś. odnośnie rozumienia

pojęcia „bieżąca kontrola wykonanych prac”, które to sformułowanie zostało zawarte w umowie z dnia 29 marca 2018 r., nr [...].

Jak to już wyżej podniesiono, nie można zasadnie wywodzić, iż dowody zgromadzone w sprawie, wskazane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu, zostały ocenione przez ten Sąd z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k., gdyż nie można uznać, aby ocena dowodów została przeprowadzona z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1995 r., sygn. akt II KRN 100/95, OSNKW 1995, z. 11 – 12, poz. 78), czy bez uwzględnienia doświadczenia życiowego, które uzupełnia wskazania wiedzy i pozwala lepiej zrozumieć skomplikowane relacje zachodzące między ludźmi, kierujące nimi motywy, jak i uwzględnić zdarzającą się przecież w życiu atypowość sytuacji (A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym, Kraków 2007, s. 242). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że bez wykazania przez skarżącego, iż ocena dowodów wyrażona przez sąd jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, nie jest możliwe podważenie stanowiska sądu (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 kwietnia 1997 r., sygn. akt IV KKN 103/96, OSN PG, nr 10, poz. 12, z dnia 18 czerwca 1999 r., sygn. akt III KKN 112/97, OSN PG nr 1, poz. 8, z dnia 22 września 2003 r., sygn. akt IV KK 269/03, Lex nr 81211). Oczywiście odmienna, niż przeprowadzona przez sąd ocena dowodów zgromadzonych w sprawie, jest naturalnym prawem obrońcy oskarżonego. Jednakże nie wynika z takiej oceny obrońcy, niejako automatycznie, aby tym samym ocena dowodów dokonana przez orzekający w sprawie sąd charakteryzowała się dowolnością, a zatem, iż przeprowadzono ją z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2002 r., sygn. akt V KK 15/02, Lex nr 55214).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego C.C.. Tak orzekając ten Sąd w sposób poprawny zastosował tę instytucję. Warunkowe umorzenie postępowania jest immanentnie związane ze stwierdzeniem winy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., sygn. akt III KKN 303/00, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 3). Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu w pisemnym uzasadnieniu wyroku wyjaśnił dlaczego wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego C.C.

wyczerpującego znamiona z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., popełnionego z zamiarem ewentualnym, nie są znaczne, i tę ocenę Sąd Najwyższy w pełni podziela. W doktrynie zauważa się, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego jest szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa (E. Wdzięczna, Warunkowe umorzenie postępowania karnego w świetle koncepcji sprawiedliwości naprawczej, Toruń 2010, s.125). Powszechnie przyjmuje się, że wyrok, którym warunkowo umorzono postępowanie karne, nie ma charakteru wyroku skazującego, gdyż wprawdzie opiera się na ustaleniu winy sprawcy czynu i rozstrzygnięciu co do jej stopnia, jednakże z uwagi na orzeczenie środka probacyjnego nie stanowi on skazania sprawcy (V. Konarska – Wrzosek, A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2020, s. 452).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, a wobec tego, że apelacja adwokata P.W. - obrońcy oskarżonego C.C., nie została uwzględniona, konieczne stało się, z mocy art. 636 § 1 k.p.k., obciążenie oskarżonego C.C., kosztami sądowymi postępowania odwoławczego oraz opłatą zasądzoną na podstawie art. 7 i art. 8 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 123).

Małgorzata Gierszon Wiesław Koziół Andrzej Stępka

[ms]